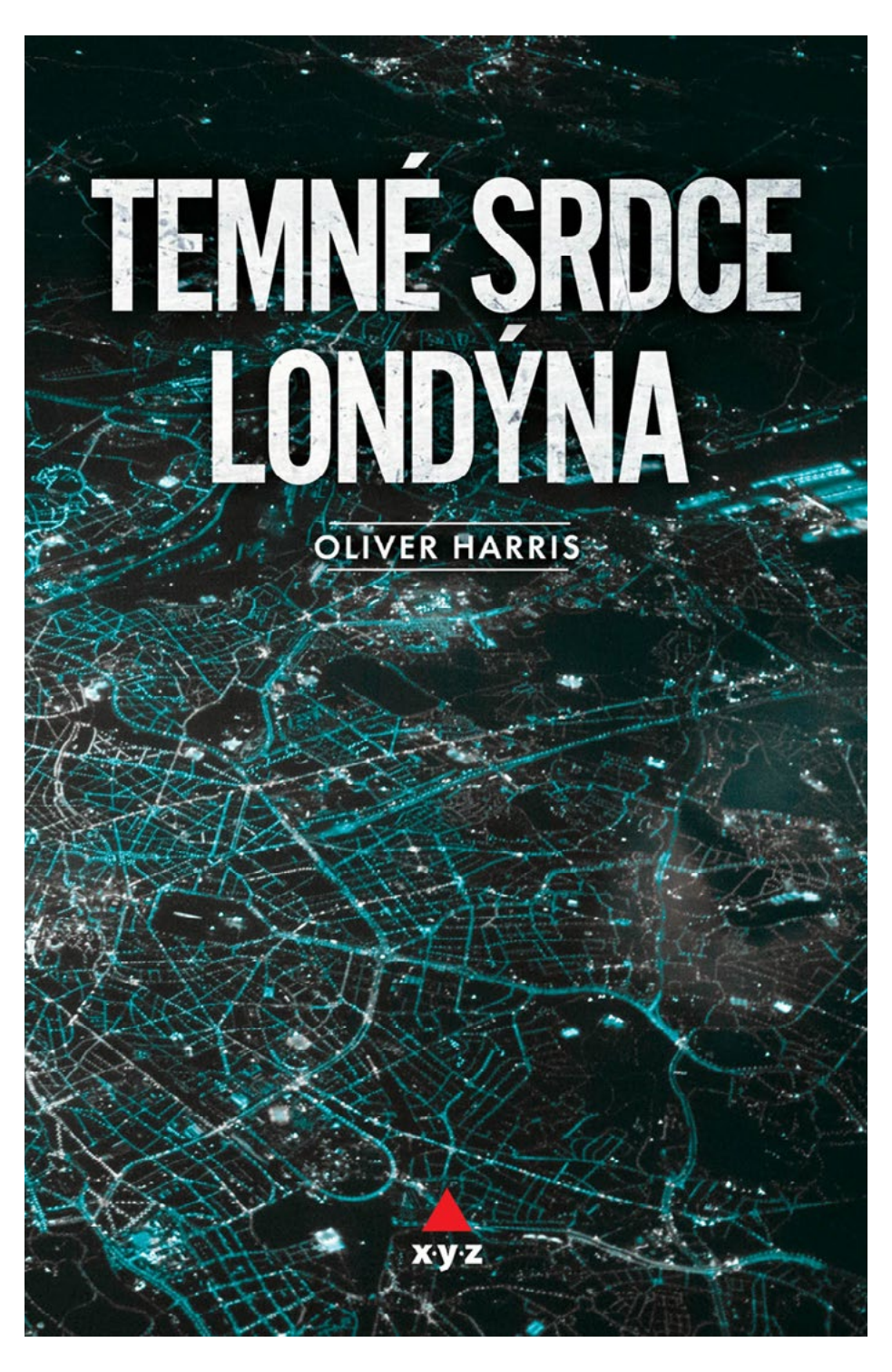

An aerial night photograph of London, where the city's streets and major roads are highlighted with a vibrant blue, glowing effect. The background is dark, showing the city's lights and some green spaces. The overall mood is mysterious and high-tech.

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

OLIVER HARRIS

Temné srdce Londýna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Oliver Harris
Temné srdce Londýna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Oliver Harris

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

preložil Vladislav Gális

Venujem Emily

Bože, daj mi silu viesť dvojaký život.

Hugo Williams: *Modlitba*

1

LUXUSNÁ LONDÝNSKA ŠTVRŤ HAMPSTEAD LEŽALA NA OKRAJI parku Hampstead Heath ako omráčená, mercedesy a SUV stáli pod platanmi pokryté vrstvou námrazy, vo viktoriánskych domoch sa nesvietilo. Zažaté bolo len v kaviarni Starbucks, inak na uliciach vládla tma. Po ceste East Heath Road sa k oblasti South End Green hnali prvé autá s ľuďmi dochádzajúcimi do práce. Detektív Nick Belsey ich z diaľky počul. Ešte rozoznával jednotlivé autá, takže muselo byť pred siedmou. Zdola ho chladila zem. V ústach mal hlinu, cítil pach krvi a zhnitej kôry.

Belsey ležal na vyvýšenine v parku. Rástli na nej borovice, obklopovali ju cezminy a od zvyšku sveta ju oddeľoval nízky železný plot. Nebol by to celkom absurdný úkryt, pomyslel si Belsey, keby mi šlo o to. Na mieste, kde prenocoval, mal prestreté sako. Do hornej časti trupu mu vystreľovala bolesť, ale príliš všeobecná, než aby sa dal presne určiť jej zdroj. Súvisela s krkom aj s pravým plecom. Detektív pomaly vstal. Od úst a nosa mu stúpala para. Oprášil si sako, obliekol si ho a preliezol cez plot na mokrý trávnik.

Zhora videl celý Londýn, ako sa tiahne ku kopcom Kentu a Surrey. Obloha už na okrajoch bledla. Mesto samo osebe

vyzeralo otupené ako bezdomovec – Camden a potom West End, Square Mile. Chýbali mu hodinky. Prehľadal si vrecká, našiel zakrvavený papierový obrúsok a letáčik pozývajúci na duchovné cvičenia, ale po kľúčoch, mobile či policajnom odznaku nebolo ani stopy.

Belsey sa po zalesnenom svahu dovliekol k športovému areálu, prešiel cez ihrisko a pokračoval po chodníku k jazerám. Mal premočené topánky a medzi prstami na nohách mu čvachtala chladná tekutina. Na moste vedľa jazera zastal a hľadal prvých plavcov. Zatiaľ ani nohy. Kľakol si na betónový povrch mosta, zohol sa k vode a ošpliechal si tvár. Z trasúcich sa rúk mu kvapkala krv. Naklonil sa, aby na hladine uvidel svoj odraz, ale bola tam iba masťná zmes svetla a tmy. Pozorovali ho dve labute. „Dobré ráno,“ povedal Belsey. Počkal, kým sa obrátia a odplávajú, potom si ponoril celú hlavu.

2

POLICAJNÉ AUTO ZOSTALO NA PARKOVISKU PRI EAST HEATH Road s rozbitým predným sklom a otvorenými dverami na strane šoféra. Stopa krvi sa tiahla po štrku k parku: bola skôr rozmazaná než rozstreknutá, stará možno tri hodiny. Súbežne s krvou viedli slabé odtlačky chodidiel. Kovová závara parkoviska ležala vykrivená na zemi. Zrážka pravdepodobne nastala len so závorou. Nebolo tu ani stopy po kolízii s iným autom, nijaké škvrny od farby či škrabance. Predné sklo sa rozprsklo smerom von, na kapotu. Belsey obišiel spŕšku črepov až k zámke na volant, ktorá ležala na zemi, a zdvihol ju. Musela preletieť cez predné okno, keď zastal. Mal šťastie, že ho netrafila do hlavy. Položil zámku, pozbieral za hrst' vlhkých listov a poutieral volant, rýchlostnú páku aj kľučky na dverách.

Z parkoviska prešiel na stíchnutý okruh cesty, ktorá viedla od Downshire Hill na South End Green. Kráčal pomaly, park mal po ľavej strane a multimilionárske vily po pravej. Vládlo tu dokonalé ticho. Každý deň má svoju zlatú hodinku, pomyslel si Belsey, tak ako ju má aj vyšetrovanie vraždy: poslednú príležitosť pred tým, ako sa mesto rozhodne

vypovedať. Vyskúšal kľučky na niekoľkých vozidlách, až mu s vrzganím vyšli v ústrety dvere jedného Vauxhallu Astra. Poobzeral sa po ulici, nasadol, otvoril priehradku a našiel tri libry v drobných. Zobral peniaze, vystúpil z auta a potichu zavrel dvere.

Vo večierke pri nemocnici si kúpil zubnú kefku, fľašu vody a vatú. Večierku vlastnili dvaja bratia zo Somálska.

„Dobré ráno, pán inšpektor. Čo sa vám stalo?“

„Nič, len som si bol zaplávať. Je to super pocit.“

„Aha.“ Hanblivo sa usmievali a ďalej nahadzovali do pokladnice sumy.

„Ale na inšpektora som to ešte nedotiahol.“

„To je v pohode, vedúci.“ Majitelia večierky mu nepozreli do očí. Jeho poranená tvár ich možno znepokojila, no nezдалo sa, že k nej majú otázky. Belsey si vzal výdavok, zhlboka sa nadýchol a prešiel po Pond Street k policajnej stanici.

Londýnska polícia väčšinou sídlila v modernistických betónových blokoch. V Hampsteade to neplatilo. Na Rosslyn Hille stále s občianskou hrdosťou žiarili červené viktoriánske tehly policajnej stanice. Nad stanicou sa rozvaľovala dedičná korpulentnosť dediny a pod kopcom sa už začínal špinavý Camden Town. Belsey si sadol na autobusovú zastávku na druhej strane ulice a pozoroval, ako zo stanice oťapene vychádzajú oneskorenci. O ôsmej sa tam nahrnuli ranné vtáčatá. Dal im päť minút, potom prešiel cez ulicu.

Chodby boli prázdne. Belsey zamieril ku skrinkám. Našiel lekárníčku a vybral si paracetamol, obväz a antiseptikum. Vytiahol z koša pokazený dáždňik a vypáčil dvierka na svojej skrinke: bola tam náhradná kravata, ošúchaný výtlačok

Zlatej ratolesti, ale náhradné topánky a košeľa chýbali. Belsey sa obrátil k chodbe a zmeravel. Do jedálne pár metrov pred ním vošiel jeho šéf, detektív inšpektor Tim Gower. Belsey napočítal do päť, potichu vybehol po schodoch do prázdnej kancelárie kriminálky a posadil sa.

Nechal zhasnuté svetlá a stiahnuté žalúzie, zobral nočné hlásenie a skontroloval, či v ňom nie je. Bitka v stánku s kebabom, dve vlámania, nezvestná osoba. O Belseym ani zmienka. Pohľadal v zásuvkách odznakov a preukazov a boli tam, nič netušiace: *E II R, Metropolitná polícia*; koruna na striebornej hviezde. Takže to mu zostalo.

Vyhľadal informácie o zničenom policajnom aute a zistil, že patrí policajnej stanici v Kentish Towne. Belsey zdvihol telefón.

„Tu je Nick Belsey z hampsteadskej kriminálky. Na parkovisku pri East Heath Road stojí vaše auto... Nie, stále je tam... Neviem... Vďaka.“

Belsey sa zamkol na toaletách a vyzliekol sa do pol pása. Poobzeral si tvár. Od ľavej nozdry sa mu cez pery k brade tiahol pásik zaschnutej krvi. Prešiel po ňom prstom a usúdil, že krv je len na povrchu, má len rozbitú peru, ale na to neumrie. Pravé oko mal nepríjemne oškreté a pravá lícna kosť ho bolela na dotyk, ale nebola zlomená. Na hrudi a pravom pleci sa mu začala tvoriť komplikovaná vzorka tmavých modrín. Očistil si rany a vyplul úlomky zlomeného zuba. Vyzeral nabudene, na svojich tridsaťosem rokoch zároveň mlado i staro. Do nevzrušených očí detektíva sa vracalo svetlo. Belsey si vyzliekol nohavice, navlhčil im manžety a vodou si opláchol sako, aby zmyl to najhoršie z parku. Vyvesil sako, nech sa

usuší, obliekol si nohavice, potom sa vrátil do kancelárie. Nazrel kolegom pod stoly, či tam nemajú suché topánky, ale nijaké nenašiel.

Ústredňa mu pripravila zoznam odkazov – hovory z posledných hodín. Telefonovali mu ľudia, s ktorými sa nerozprával celé roky, pár vzdialených príbuzných a jeden bývalý kolega. *V noci si sa mi pokúšal dovolať...* Nepamätal si, že by niekomu volal. Do vedomia mu tlačila neurčitá hrôza.

Roztiahol žalúzie na malom okne vedľa svojho stola. Noc sa vyparila, vzduch stvrdol, riedke oblaky pripomínali kal na vode. Belsey vycítil, že dnes je výnimočný deň. Na oblohe viselo bledé zimné slnko a všetko v sebe malo akýsi jas. Muž v košeli otváral lekárňu, zametač sa s metlou posúval k stanici metra Belsize Park. Ľudia sa náhlili do práce. Belsey si zo zvyku položil otázku, či by si mal zablokovat kreditky, ale tie sa zablokovali pred pár dňami automaticky. Jeho starý život sa už nedal zachrániť. Navyše, bez kreditiek to vyzeralo, akoby nemal ani dlhy, a bez dlhov bol slobodný.

Dôležité bolo zachovať pokoj.

Belsey prihladil papier s nočným hlásením: jedna bitka, dve vlámania, jedna nezvestná osoba. V hlave sa mu rodil plán. Veliteľstvo pred polhodinou vydalo správu o nezvestnej osobe. Znamenalo to, že niekto by sa mal na vec pozrieť, hoci zmiznutie dospelých osôb nemali v náplni práce, zrejme ich zaujala len adresa: The Bishops Avenue. The Bishops Avenue bola najdrahšia ulica v ich obvode, čiže aj jedna z najdrahších na svete. Nikto tu nepredstieral, že zmiznutie bohatého človeka je rovnako naliehavé ako zmiznutie chudobného.

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

Položil seržantovi na stôl odkaz – *Výjazd: nezvestná osoba* – a prevzal kľúče od neoznačeného služobného auta. Potom zišiel dolu, skontroloval, či je v nádrži dosť benzínu, a vycúval na Downshire Hill.

3

UDRŽIAVAL SI TEMPO. OBČAS HO PREDBEHOL LAND ROVER, z okien s dymovými sklami vytrčali ruky s cigaretami. Od najväčšieho návalu áut s rodičmi, čo vozia deti do školy, ho delila ešte polhodina a premávka bola plynulá. Belsey sa vydriapal k jazierku Whitestone Pond, obišiel prvých bežcov, historický hostinec Spaniards Inn a odbočil doľava do súkromného raja boháčov na The Bishops Avenue.

Cestu lemovali samostatné vily a každá predstavovala inú podobu solventného gýča. The Bishops Avenue bola domovom šejkov, princov a magnátov a tiahla sa naširoko celý kilometer od parku Hampstead Heath k ponurému úseku cesty A1 a cez hlavnú cestu do East Finchley. Bol to svet sám osebe, nepreniknuteľný a povznesený nad zvyšok mesta. Na príjazdovej ceste k domu číslo 37 stála žena, na ružovej uniforme upratovačky mala čiernu vetrovku. Bola to bledá blondína a rýchlo ťahala z cigarety. Za ňou sa týčil nevkusne okázalý dom. Mal tri podlažia, nové červené tehly, biele okenice a medzi dvoma bielymi stĺpmi čierne lakované dvere. Prednú záhradu strážili maličké stromčeky v črepníkoch. V strede polkruhovej príjazdovej cesty čnel biely stĺp bez vlajky, dozadu sa tiahol ružový štrk.

Žena pozrela na jeho zranenia, potom na policajný odznak a zareagovala na to druhé.

„Ničoho som sa nedotkla.“ Hovorila s poľským prízvukom a z kútika úst jej vychádzal pásik dymu.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Belsey.

„Kristina.“

„Upratujete pre nezvestného?“

„Áno.“

Prešiel okolo nej ku schodom. „Je niekto vnútri?“

„Nie.“

Belsey pozrel na okná so zavretými okenicami. Vyšiel po štyroch hladkých kamenných schodoch k dverám, ale upratovačka zostala dolu.

„Býval sám?“

„Áno.“

„Sú všetky alarmy vypnuté?“

„Áno.“

„Kedy ste ho videli naposledy?“ spýtal sa Belsey.

„Nikdy som ho nevidela.“

„Nikdy ste ho nevideli?“

„Nie.“

„Ako viete, že je nezvestný?“

„Je tam list.“

Belsey otvoril dvere. Vchádzalo sa cez ne do haly veľkosti menšieho kostola, komplet aj s mramorovou dlážkou a svietnikom. Vzadu sa dve točité schodiská s červeným kobercem rozdeľovali okolo vysokej fontány bez vody. Belsey vošiel dnu. V ozdobne zarámovaných zrkadlách sa zjavila jeho dochrámaná podoba. Po červených schodoch vystúpil

na poschodie a skontroloval tri spálne s bielymi kobercami a porozhadzovanými vankúšmi aj kúpeľňu s kamennými umývadlami, s vŕivkou a mištičkami na mydlá, ktoré pripomínali zlaté lastúry. Našiel tekuté mydlo na tvár z japonských chalúh a zrolované osušky zviazané striebornou stužkou. Nenašiel samovraha. Väčšinu samovrahov, čo sa odpravili doma, ste mohli nájsť v kúpeľni, niekedy v spálni. Tento doma nebol. Len jedna spáľňa vyzerala nedávno používaná, posteľná bielizeň bola pokrčená. Belsey pootváral skrinky, až napokon našiel mokašiny z hadej kože. Vyzul si vlhké topánky a obul si mokašiny. Boli mu voľné, ale veľmi pohodlné. Na nočnom stolíku ležala peňaženka plná kreditiek na meno A. Devereux. Hotovosť tam nebola. Skontroloval zásuvku na nočnom stolíku, ale objavil len manžetové gombíky a igelitku z obchodného domu Harrods. Staré topánky vložil do nej a odniesol ich na prízemie.

V chladničke v hlavnej kuchyni bol zabudovaný televízor a rádio. Bol tam aj displej, na ktorom sa zobrazovalo, ktorým potravinám vyprší záručná lehota. Momentálne tam bolo napísané „kuracina“, hoci Belsey vnútri nevidel nijaké kura. Našiel neotvorenú fľašu šampanského, celozrnný chlieb, syr, poháre s olivami a lekvárom, polotučné mlieko a polovicu gulášu do mikrovlnky. Mlieko voňalo čerstvo. V mrazničke bolo vrečko garnátov a fľaša vodky. Kávu nenašiel. Vedľa stojana s fľašami vína bol antikorový hriankovač. Vložil doň dva krajce chleba a do kanvice nabral vodu.

Kým zovrela, Belsey sa prechádzal po hale na prízemí a obdivoval nové knihy v regáloch a moderné obrazy na stenách. Rámy boli kvetované a zlaté, obrazy boli akty alebo

abstraktné. Cez jedáleň so sklenými svietnikmi a závesmi až po zem prešiel do pracovne vykladanej dubovým drevom a s biliardovým stolom na perzskom koberci. Na biliardovom plátne ležal list na rozlúčku, napísaný čiernym atramentom na hlavičkovom papieri.

Prepáčte. Dlho som si myslel, že môžem takto žiť ďalej, ale už sa to nedá. Celý rok mám pocit, akoby mi zapadlo slnko. Prosím, verte, že viem, čo robím, a je to takto najlepšie. Usiloval som sa dať do poriadku všetky papiere, aby som Vám nespôsobil ďalšie starosti.

Alex Devereux

Aké zdvorilé, pomyslel si Belsey. Adresát chýbal. Možno bol list určený zamestnancom. Kto už podpisuje list na rozlúčku celým menom? Papier bol ťažký, s vodotlačou. Bola na ňom adresa z The Bishops Avenue a motto: „Nádej nezomiera.“ Belsey porovnal Devereuxovo písmo s papiermi v stole – zhodovalo sa. Overil si teplotu kohútikov v kúpeľni a skontroloval zámky na oknách. Na najvyššom poschodí sa otvorili jedny dvere, keď Belsey potiahol za závoru. Viedli na strechu. Belsey vyšiel von a prekvapene vydýchol. V rannom vánku sa čeril nekonečný bazén, obklopený ležadlami. Neplávala v ňom mŕtvola. Dolu pod mriežkovanými panelmi videl trávnik a tenisový kurt, okraje pozemku, ihriská a potom samotný park Hampstead Heath s konármi čnejúcimi k oblohe.

Vrátil sa do hlavnej obývačky a chvíľu experimentoval s ovládačom plazmovej obrazovky nad mramorovým kozubom.

Natrel si hrianku, a kým ju jedol, ešte raz si prečítal list. Potom vyšiel von a vhodil svoje zničené topánky do kufru neoznačeného auta. Kristina sedela na múriku.

„Všimli ste si, že by mal pán Devereux problémy?“ spýtal sa jej Belsey.

„Nie.“

„Ako dlho preňho pracujete?“

„Dva mesiace.“

„Nevšimli ste si dnes v dome niečo zvláštne?“

„Nie.“

„Nechýbali nejaké vozidlá?“

„Neviem.“

„V akej oblasti pôsobil?“

„Bol podnikateľ.“

„Vážne?“

Belsey zašiel za dom do záhrady. Trávnik pokrývala námraza. Boli tam upravené chodníky, nábytok z tepaného železa, neodmysliteľné kamery a ostnatý drôt. Nik vám nebude nahovárať, že keď sa zabije boháč, je to rovnaké, ako keď sa zabije chudobný, ale nik si zároveň nemyslí, že by to spravil z iných dôvodov.

Upratovačka mu vážne, až obradne odovzdala kľúče od domu. Možno to tak robia tam, odkiaľ pochádza, pomyslel si Belsey. Možno to vidia stále.

„Nechcete zísť na pohárik?“ spýtal sa Belsey.

„Nie,“ odvetila.